

ע ל ה מ ש מ ד

(מחוך מכתב של קצין בריטי בא"י לאחוזו בלונדון)

הה בחנה וקביאות המהון בין קציני הפ"ל לנגה הבריטית הקדומה, שהיבחר המלי פון בינונו הוא אבטומטי — פקדתי למחר ולשלוח אלי תיילים המושגים להוביל את האסיר אל המשטרה.

מה אאריך לך, אהות יקרה ויחידה לי — אחרו שהנשתי בקשת התפטרות, מנומסת מצדה הפורמאלי בגרם תקלה על ידי מחוסר זהירות, השתדלתי להי שיג רשיון להיות נוכח בשעת החקירה דה הראשונה של הנאסר על ידי; ואח"כ דות מתשיבותיו על שאלות הקצין החו"ר קר אני מוסר כאן.

הקצין החוקר — שאלה ראשונה: — מדוע לא אסרת את גונבי הג"ב?

תומס: „אילו הייתי אוסר אותו יהודי לבן-הזקן הארוך, אשר גם בשעת חרדי תו הגדולה לא התאפק מנשוק — בוד" אי בדמע וכתהינת מכאוב אילמתי-יוקד דה — את אדמת הבייבל, אדמת אבו"ר תיו, שוכנתו עליה הימרה סוף-סוף גם כמשפט בין-לאומי, הייתי מכתים בכך את כבוד הצבא הבריטי לעולמי עד; אני בטוח, גם הוד מעלתו, הנציב העל"י יון, לא היה עושה זאת בעצם ידיו, ומח שלא יאח לאדם לעשות בעצם ידיו אין להטיל חובה על האחרים...“

הקצין החוקר — שאלה רביעית: — האיך הושש כלל, כי ארוסתך הבריטית אשר בלונדון תחשוב לך את הפרת המשמעת לפשע, כמוני?

תומס: „ארוסתי הבריטית הנאחזתני אמנה מוקודה מאד את לורד בייוון, למשל, ואת „זמירות ישראל" של משו"ר דר גדול זה, שהיה גם לוחם אביר, מר" סר נפשו על שחרור יוון, וכדתי ברטט עז, בשעה שראיתי את היהודי חזקן כורע-נושק אדמת אבותיו בהרדת כאב וחפזון של מתחמק מהודפי-בוזיו, שהופקדו שומרים על „ביתן הלאומי“.

הקצין החוקר — שאלה חמישית: אך למה אאריך — די גם בשתי השאלות אלו... וכדאי היה לך, אהות יקרה ויחידה לי, לראות את זהרי מבטן, לשמוע את המית קולו של תומס היקר שלנו בשעת הקירה זו.

המוסר לדפוס

מ. ב. לונויק

עם שחר ישובי כולם מאחורי סלע במורד אהת הגבעות, מתחת נגלו לעיניי הם: כבני הרגלים בערוץ נחל יבש ומשי עולים מתפתלים בינותם עד לקצבי הרים מעבר מזה ועד כביש נשקף מרחוק מעבר מזה, והנה התחילו ראשים מתו נועזים בין הסבכים ומתקרבים בוחי רגת לצד הכביש — — מתנלה רנע יהודי זקן עטוף גליסח בלה, כודע-מני שק בחטיפה חול קרחת קטנה — ויהי די שחרחר מדיבורו-חפזו בבהלה לבין הסבכים הלא-ההלאה — — „אלה הם!

— קראתי בלחש — רק יהוד חרשים מנשקים את האדמה" — אך כבוד הק"צין נתן לנו אות בשמאלו המושטת לנגד דגנו שבו במנוחה — ובימינו הרים אק"ר דוהו וחכה — ראינו, הראשים מתקר"רים מהדרימהר לצד הכביש, והאקדוח ושותק — קפצנו ממקומותינו — — ירה אן האקדוח למדומי האויר פעם גשר תים ושתק שוב — — קמה בהלה ודרדורים נחפזים-נהפזים בין הסבכים — — אוטו מסותר מאחורי הרגלים על הכביש הרחוק התחיל מטרטר-מטר"טר — — אנו קופצים צועקים: יהוד! יהוד! עמדו, יהוד! וכבוד הקצין — שמאלו לנגדנו וימינו מהדקת אקדוח שותק ושר"תק. עד שגם הסבכים שתקו, הדלו פתי אום מתנועה, ורק האוטו המסותר מאהו"ר ירהם הנכיר טרטרו ונעקר — הקף — סם על הכביש הרחוק בחץ מקשת — מלבי פרצה גערת קצף: יהוד גונבי גבול ברחו לעינינו מתחת חטמנו! „הו" בחך — ענה לי כבוד הקצין בשלוח — ללכת אתי אל הממנה עלי ולספר כל מה שראית; אני עצמי אעזור לך“.

— גבונים, דבריו נכונים כולם מתחיו לתם ועד סופם! — קרא תומס אחריו השיטר בקול צליל שלון ואפילו הנינו — למה עשית זאת? — פרצה שא"נתי זועמת —

— מילאתי את חובתי ב„אומץ לב לבלי חת“, כפי שהודעתי מראש. — חובתך לממשלה הבריטית? — חובתי לעמי הבריטי, מעריץ הבייבל.

— בשם החוק הנך אסור! — קראתה זו פרצה מפי לתוך שפופרת הטלפון, שאחזה ידי הרוערת מהתרנוות, ועור-

— — ועכשיו אין בדירה, אהות יקרה ויחידה לי — מוכרת אני לנלות לך את הדע והמהריד ביהרתי אני, אהיך, אסרתני את ארוסך, את תומס, הבהר היקר שלך, שכמה עלצתי להשמי" עהו פעם בפעם — „אהי, אהי הנעים!“ בלב סר הוצאתי את פקדת המאסר; הוכחי היתה זאת, חוכה דורסת-מחמ"מת עד לטירוף... בו ביום הנשתי בקשת התפטרות — והיתה לי בקשה רשמית נו תעדת הצטרפות לפניך, וגם לפניו לפני תומס „אהי, אהי הנעים“.

וכך אירע הדבר. קיבלתי פקודה לש"לוח פליגת שוטרים וקצין בראשם לא"רוב במשעול בין גבעות לקבוצת עב"דים „גונבי גבול" מצפון פלשתינה המזרחית. קפץ אן תומס, שישב אותה שעה ליד שולחני, ממקומו: „אנא, של"חני בראש קבוצה זו; תראני הפעם ממ"לא חובתי באומץ לבלי חת!" — חתי פלאתי לא מעט להתפרצות האומץ בלבו במסעה זה דווקא, ואולם כל השד לא עלה על לבבי; השבתי, קצין טירון בא"רץ הבייבל, יותר משהוא מהכוון להר"אות אומץ לב בהפיסת המתנגבים העב"דים האומללים ל„בית הלאומי" שלהם, הוא רוצה כודאי לחי"ש בנפשו, באותו נוף הררי נפלא, את האומץ המתוק הק"דום, בו היה אוהב עכרי „מדלג על ההרים ומספין על הנבעות“, ככתוב ב„שירת השירות" הנפלאה. בקשתו ניתנה לו, והוא נפרד ממני בלחיצת יד עזה, אך במבט מזור, מבט מרוכז וני"עניו כבתוך מרחקים. בצהרי היום השני אני שומע, מתדפקים על דלת משרדי — פתח והכנס! — נשמע קול תומס במתוך התרגזות כבושה.

הדלת נפתחת — תומס עומד מאחורי שומר ערבי, מעיף עלי מבט מזור, וקר"לו, מתוך מבוכה וקוצר דוח גלויים, מצווה שנית לשוטר: „צעד הראשון ואני אהריך!“

לא ידעתי נפשי מרוב המהון. קפצתי ממקומי: מה זאת, תומס! — ספר! — קרא תומס לשומר ונשא אלי פתאום עינים בהירות-שלוחות ומל"אות „אומץ לבלי חת“.

סיפר לי אן השומר מתוך גמגום כר"בדים האלה: